חוזר

אמר רב יצחק בר אבדימי תהיינה כתיב

אימא עשרה קפיזי אמר רבא בעשרונות דבר הכתוב למדנו עשרה לחמץ עשרה

למצה מנין ת"ל יעל חלות לחם חמץ כנגד

חמץ הבא מצה שוכי דבר הלמד בהיקש

וכל הימנו ודבר אחר לא הוי היקש הניחא

ילמאן דאמר לא הוי היקש אלא למ"ר הוי סלמאן

היקש מאי איכא למימר תביאו רבויא היא:

מתני' המילואים היו באין כמצה שבתודה

חלות ורקיקין 6 ורביכה "נזירות היתה באה

שתי ידות כמצה כן של תודה חלות ורקיקין

ואין בה רבוכה נמצא עשרה קבין יו ירושלמית

שהן ששה עשרונות ועודיין: גמ' מנא ה"מ

אמר רב חסדא אמר רב חמא בר גוריא

ראמר קרא 2ומסל המצות אשר לפני ה'

לקח חלת מצה אחת וחלת לחם שמן אחת

ורקיק אחד בשלמא חלות חלות רקיק

רקיק שמן מאי יו נינהו לאו רבוכה מתקיף

לה רב אויא אימא אנתא דמשחא אלא

כדדרש רב נחמן בר רב חסדא משמיה דרבי

מבלא זה קרבן אהרן ובניו אשר יקריבו

לה' ביום המשח אותו וכי מה למדנו לבניו

יום המשחו אלא מקיש חינוכו להמשחו

מה המשחו רבוכה יו אף חינוכו רבוכה אמר

רב חסדא יכהן גדול המתקרב לעבודה צריך

שתי עשרונות האיפה אחת להמשחו ואחת

לחינוכו מר בר יו רב אשי אמר שלש ולא

פליגי הא דעבד עבודה כשהוא כהן הדיום

הא דלא עבד עבודה כשהוא כהן הדיום:

נזירות היתה באה שתי ידות כמצה

שבתודה יו תנו רבנן ישלמיו לרבות

שלמי נזיר לעשרת קבין ירושלמיות ולרביעית

שמן יכול לכל מה שאמור בענין ת"ל מצות

מאי תלמודא אמר רב פפא דבר שנאמר

בו מצות לאפוקי רבוכה דלא נאמר בו מצות

דבי רבי ישמעאל תנא יו מצות כלל חלות

ורקיקין פרט כלל ופרט אין בכלל אלא מה

שבפרט חלות ורקיקין אין מידי אחרינא לא:

ומלמד בהיקש הימנו ודבר אחר הוא

מסורת הש"ם

י א מיי' פ"ט מהל' מעה"ק הלכה כג: יא ב מיי פ"ה מהל' כלי המקדש הלכה יו:

תורה אור השלם 1. על חלת לחם חמץ על חלת לחם קמץ יקריב קריבו על ובח חודת שלקמי: ייקרא זי ייקרא זי הי בי המסל המצות אשר לפני הי לחלת מקדה אחת ודלת לקדם שקון אחר ודלת לקדם שקון אחר ודקרים אחר בישם על התקבים ועל שוק הימיון: החלבים ועל שוק הימיון:

3. זָה קֶּרְבּן אַהָּרוֹ וּבְּנְיוֹ אָשֶׁר יַקְרִיבוּ לַיְיָ בְּיוֹם הָמָשָׁח אתוֹ עֲשׂירְת הָאֵפּה סֹלֶת מִנְחָה הָמִיד מִחֲציתָה

שימה מקובצת

ל] ורקיקין ורבוכה: כ) כמצה שבתודה: ג) ירושלמיות: ד) מאי ניהו לאו רבוכה: ה) לבניו מיום: ו) רבוכה אף חינוכו רבוכה. פ"ה חינוך דבניו הדיוטים רבוכה דבניו הדיוטים רבוכה ומילואים יום חינוך הוי וקשה איך מדמה חינוך דורות דהוי כליל [קמילואים] שהיתה נאכלת ועוד דבת"כ דרבוכה כך בניו ברבוכה מדבוכה כך בניו ברבוכה . ת״ל זאת אהרן ברבוכה ולא י בניו ברבוכה [ומאי פריך] וכי מה למדנו הא צריך למכתב . למדרש אהרז בפני עצמו ובניו בפני עצמן כדאמרינן בסוף פ׳ התכלת. ונראה בסוף פ' התכלת. ונראה לפרש (וכי) מה למרנו לבניו כלומר: [ס"א מדכתיב זה קרבן אהרן ובניו משמע דנתתנכו אהרן ובניו ביחד והיכן מצינו זה אלא מקיש כני אלא ש"מ דמיירי בחינוך . של מילואים דאז נתחנכו כולן יחד זה לכהן הגדול וזה . לכהן הדיוט ומה חינוכו של , אהרז ברבוכה כו' ואינו ממש כשל אהרן דאילו של אהרן היה כולו כליל ושל בניו היו היה כולו כליל ושל בניו היו
נאכלות) הוי ליה למכתב זה
קרבן ביום המשח אותו ובניו
מינה שמעינן אהרן בפני
עצמו ובניו בפני עצמן ולמה
כתב אהרן ובניו אלא כו' אף
מינורו של מליצות היותר חינוכו של מילואים היתה רבוכה ולא של דורות וגם ובוכה ולא של דודות וגם לא היתה כליל. כך נראה למורי שיחי׳. גליון. מה למדנו לבניו מיום המשחו למדנו לבניו מיום המשחו דמשמע דבא קרא ללמד על בניו וקרא לא מיירי אלא במשחה דבה"ג אלא מקיש כר': ז] מר בר חייא אמר שלש: ש] שבתודה כרי: ע) תנא סל מצוח: י) אי אתיא תודה. דרמיניהרא מלחתי :מודה כדמעיקרא מלחם יה) ורבוכה דהיינו חלוט הס"ד ומה"ד שמן לאו: יכן המשחו כלומר מה [חייבין] ותיבת כלום נמחק: (ג) להמשחו דכהן הגדול ע) להמשחו דכהן הגדול ומשחו היינו חביתין דמה משחו דכהן הגדול היינו חביאנה דכתיב מורבכת חביאנה אף חינוכו דכהן הדיוט דבניו הדיוטים רבוכה מביא [חביתין ביום] ותיבות היינו רבוכה נמחק: עו) רבוכה ולחמץ לא היה כו׳ כיון דבנזיר: מון לרבוכה דלא כתיב: יו) גליון כתבו בתוס׳ ועוד אי מיוד ילפינן דלא מרכב: זין גליון מתבו בתוס ועוד אי מיוד ילפינן עשר חלות למה לן גזייש דתרומת מעשר וי"מ דגזייש למצה אצטריך דמתהיינה לא מרכינא רק הני דאמרן דומיא דשנה ילחם דהן חמץ וי"מ מיוד דתהיינה בא לומר דרשינן עשרון לחלה מן הרקש דנהי דמגזייש דמגז״ש דנהי ההיקש דתרומה נפקא לן עשר מכל , אמינא פחות , מקום הוי מעשרון: ימ] דהא אתביאנו: ימ] גמרי׳ משתי הלחם: גמרי׳ משתי הלחם: כ) עשר כלל ובשתי:

אמר רב יצחק בר אבדימי תהיינה כתיב. פירוש יו״ד יתירא דריש דמשמע אתביאו קאי שדרשנו לעיל שכל שאתה מביא ממקום אחר כזה דאי אשתי הלחם קאי לא מצי למכתב יו"ד דהא שתים שני עשרונים כתיב ופריך ואימא עשרה קפיזי ומשני אמר רבא בעשרונות דבר הכתוב פי׳ כדדרשי׳ מה כחן

עשרון לחלה ובקונט׳ כתב בספר מוגה שלו לא גרסי׳ קפיזי אמר רצא וה״ג אמר רב יצחק תהיינה עשרה דבר הכתוב וו"ס דלא כתיב בהו כלל י' עשרונות דיבר הכתוב וגרסי׳ אמר רב יצחק בר אבדימי תהיינה כתיב ותו לא פי׳ דמשמע דאתא למעוטי ולמימר אלו דוקא שני עשרונים ואין הללו שני עשרונים ומיהו קשה כיון דאי לא כתיב תהיינה לא הייתי יודע לענין מה אמר הכתוב כל שאתה מביא ממקום אחר כזה אי לענין שיהא עשרון לחלה כבשתי הלחם והוי להו י' עשרונות דמה נפשך ש איכא עשרון לחלות משום תרומה או לענין למימר דמה אלו שני עשרונים אף להלן שני עשרונים ליו"ד חלות אם כן השתא דכתיב תהיינה מה ראית דדרשת למימר אלו דווקא שני עשרונים אימא אלו דווקא לי) (ב' עשרונים) עשרון לחלה ולגירסת הקונט׳ נמי קשה דיו"ד לא מייתרא לדרשא דכמו שיאמר מתעשה לשון יחיד תעשינה לשון רבים כמו כן יאמר מחהיה חהיינה בשני יודין יו״ד אחת של עיקר ויו״ד אחת של שימוש "! ועוד אי מיו"ד ילפינן ש עשר חלות למה לן ג"ש דתרומת מעשר הא כיון דאמר רחמנא אחד מכל קרבן ודרשינן (לעיל דף עז.) אחד שלא יטול פרוסה ולמדנו עשרון לחלה

על כרחין אחד מי׳ נוטל:

המלה דעשר עשרונות הוא והיכי דמי היקש גמור כגון אי לאו הוה כתיב בתודה עשר לגמר כגון לדי ככן שום בעד בעורם עשרה עשרונות רלפי מהדדי ההוא הוי היקש גמור ופי׳ זה יתיישב לפי גירסא דלעיל אכל לאידך גירסא דלא דרשינו יו"ד דתהיינה לא יתכו ובסוף איזהו מקומן (זבחים מ.) פי' בקונט' דחשיב הימנו מה שאנו למדין מתרומת מעשר בג"ש מנין החלות דדבר הלמד בג"ש חשיב ככחוב

אין בבין אחרינא לא:
גנופיה מטוס דקר"ל דבר הלמד בג"ש חוזר
מתני
ומלמד בהיקט ע"י כך אנו יודעים שים "
מתני
שטרונות כדילפיע ההיקטא דשמי הלחס
דהוי עשרון לחלה ועוד יש לפרש משוס דתרומת מעשר חולין הוא חשיב ככתיבה
בנופייהו: אחת להמשחו לחביתים ואחת לחנוכו לעבודת בהן גדול. מר בר חיים אמר שלש בדמסיק בשלה עבד עבודה כשהוה הדיוט דאיכה אחם לתנוכו חיים אמר שלש בדמסיק בשלה עבד עבודה כשהוה הדיוט דאיכה אחם לתנוכו לעבודת כהן הדיוט ואחם לחטוכו לעבודת כ"ג. ואחם לחביתין ויש מפרשים כגון הכיפורים כ) דאיכא עבודת יום הכיפורים בכהן גדול ולא מילתא היא שענו, כיום הכיפורים אי דמיכת עבודת יום הכיפורים בכהן גדונ וות מניתה היה דהא קרבן יחיד אין קרב ציום הכיפורים ובפרק תמא דיותא (דף יב.) בעי אם אירע פסול בכהן גדול במה מחנכין את השני ביים הכיפורים: אין בכלל אלא מה שבפרם. בכל מקום שיש כלל ופרט רגיל רבינו שמואל לפרש דאינטרין רחמנא למכתב הכלל שלא נרבה דבר הדומה לפרט וכן מוכיח כאן דאי לאו דהוה כלל ופרט משמע הכא דהוה ילפינן רבוכה מלחמי חודה:

רש"י כת"י

סביינה. בתריו יודיו דחד יו"ד דמייתר אתיא ללחמי תודה: **הפיזי.** חלאי הבים: פסיינם. בערין יודן דמו איד זמיימי בפרטה קמרבה מן מהיינה ובפרטה כמיב בעשרונום דבר הכחוב. דממאי דמיירי בפרטה קמרבה מן מהיינה ובפרטה כמיב (ייקוא כנ) שמים שני עשרונים: וכי דבר הלמד בהיקט חוזר ומלמד בהיקט. ד) דממץ עלמו דהוא עשר גמרינן משתי הלחם עשרון לחלה מן היקישא דלחם ומלמד בהיקש. על מלה " עשרונים (4) כחמן דכנגד חמן הכא מלה: הימנו ודכר אחר הוא. כלומר אי הוה מלמד החמץ על

. המלה אותו דבר עלמו שהוא למד מן הלחם עשרון לחלה מלי למימר וכי דבר הלמד יאמום ששרון למונה מהיקש אבל הכא (ב) החתך בהיקש חוזר ומלמד בהיקש אבל הכא (ב) החתך אינו מלמד על המלה מה שהוא לומד בהיקש משתי הלחם לא מנית למיפרך משום דחמץ למד משתי הלחם עשרון לחלה ומלמד בהיקש למלה שהוא " עשרונים דהיינו דבר אחר. ע"א נמי שמעתי הימנו ודבר אחר הוא הוה יליף מחמץ שבתודה לקרבן אחר דעלמא מצית לאקשויי וכי דבר וכו' השתא דלא יליף אלא לההוא קרבן גופיה ליכא למיפרך הכי: מאי איכא למימר. וכי דבר הלמד [בהיקש] חוזר ומלמד בהיקש: חביאו ריבויא הוא. דלא הוה הי למכתב תביאו גבי שמי הלחם חשום מטחא דאחר לטיל והוי כחאו דכתיב הכא גבי לחמי תודה דכל הבאות שאחה מביא יהו כזה עשרון לחלה והוי כמו שלמד מגופו דקרא עשרון לחלה 1) ולא מהיקש 1) (וכי מלמד חמץ על המלה י' עשרונות) ולא מצית למיפרך וכי דבר הלמד כו' שהרי לא מנדים מנדיפון זכי זכני האמה כו פהא כה למד החמן מהיקש אבל אי ין חודה כדמעיקרא אחיא לחם לחם הוי דבר הלמד מהיקש ואיכא למיפרך עליה: בותבר' המלואים שהיו בימי משה היו (ג) כו': שפי ידום כמנה שבסודה. דהיינו חלות ורקיקין אבל רבוכה לא היתה במיר וכיון שלא היו שם אלא שני אותן מינין נמלאו שני מינין " קבין ירושלמיות דכיון דג' מינין דמלה שבחודה הוו ט"ו קבין חמשה קב לכל מין נמלאו לשני מינין הן עשרה קבין: שהן שפט שש...... שלישיוסן וב' מינין שהן ג' עשרונות [ושנים] שלישיוסן וב' מינין שהן ג' עשרונות וושלים] שבמלה] נמלא לב' ידות הן ששה עשרונות וב' שלישי עשרון: בב" מה"מ. דהמילואי׳ היו באות חלות ורקיקין ורבוכה יא] היינו חלוט בשמן: לאו היינו רבוכה. אלמא דאית בהו רבוכה אנתא דמשחא. חתיכת עיסה עבה שטיגנה בשמן. ע"א אנתא דמשחא שמן קרוש עגול כמו לחם והיינו לחם מ"ר ז"ל. ולא רבוכה ממש: וכי מה למדנו לכניו מיום המשחו. יב] כלום חייבין בניו בשביל משיחת אביהם: מקיש חינוכו. דכהן הדיוט להמשחו יב! מ) י) (היינו רצוכה) וחינוכו הוא המילואים שלו אלמא דבמילואים הוי רבוכה דכהן בליוט יד] מביא חביתין [היינו רבוכה] ביום חינוכו לעבודה וכהן גדול בכל יום: אף. חלות לחם שמן נמי דהוי במילואים היינו רבוכה: המחקרב לעבודה. תחילה לאחר שנמשח: אחד להמשחו. שנמשח לכהן גדול: ואחד לחינוכו. בשביל שנתחנך היום לעכודת כהן [גדול]: הא דלא עבד עבודה מעולם כשהיה הדיוע. מביא שלשה אחת לחינוך תחילת עבודה ואחת לחינוכו שנתמנה לכהן

הגדול החתת להמשפה מירד ויל: רקיק וחלות חד הוא אלא שוה נכלל וחה נמשח: שלמיו דלא הוה לריך שהרי כבר נאמר ?) ואת מורת נמשח: שלמיו הלא הוה לריך שהרי כבר נאמר ?) ואת מורת זונח שלמיו לא הוה לריך שהרי כבר נאמר ?) ואת מורת מורת שלמיו לור לי קבין ירושלמיום. שהן ב' ידות של מנה שבחודה שלא היה בנזיר אלא חלות ורקיקין: ולרביעים שתן. לפי שבחודה היה חלי לוג שמן חליו לחלות ורקיקין וחליו לרבוכה (ד) שון לחמך לא היה בו שמן

וכיון שבמיר אין בו רבוכה דיו ברפיעית: יכול לכל מה שאמור בענין. הואיל והוקשו שלמי מיר למצה של חודה יכול יוקשו לכל ג' מינין שבמצה מ"ל מצוח: מאי **סלמודא**.

היכי ממעט מתנות: **אמר רב פפא דבר שאאתר בו מלוח.** בחודה דהיעו חלות ורקיקין דכחיב (ייקרא 2) חלות מלות בלולות בשמן ורקיקי תלוח לההיא איתקש המלות האמורות במיר אבל לרבוכה ב™ן דאין כתב בהן מלות לא הוקשו לחם מיר:

א) ובחים מט: וש"קן, 2) שם מו.
יממ מו, 2) לעיל יט. מו עור,
ד) צ"ל דהסף דגמרינן חמן עלמו
משמי הלחם כיי. צ"ק, כי) נ"ל
הי"ל, 1) צ"ל ולא מהיקש וחור
ומלמד חמן על המלה י עשרונים
ומלמד חמון על המלה י עשרונים ולא מלית כו'. ל"ה. 1) רש"ה מ"ז. דבמילואים הוו רבוכה אף חלות לחם שמן כו' עד מ"ר ז"ל אח"כ להם שמן כו כדי הייה למשח ד"ה שלמיו וד"ה רקיק עד נמשח שייך למטה אחר ד"ה אמר רב פפא כו' לחם נזיר הס"ד ואח"כ פפא כרי למס נדיר הסייד ואחייכ
דייה חלות ורקיקין פרט. דרקיק
וחלות חד הוא אלם שוד נכלל וח
נמעח והסייד וכליל. צייק,
נמעח והסייד וכליל. צייק,
כן וְייקרא זוְ, ל) וכחים מט:,
מ) דף עו:, ל) שס. ס) כמדכר ו, ל)
דף עו:, ל) שס. ס) כמדכר ו, ל) ויקרא
די, ק) צייל דאיכא עשר חלות כרי.
ציית ב) ציית רו צ'יל שול הי

הגהות הב"ח

ל"ק, ר) ל"ק מ"ז, ש) ל"ל עשר עשרונות למה לן כו'. ל"ק, ת) ל"ל

ומשמע. ל״ה. ל) ל״ל משמי. ל״ה.

ב) ל"ל דעיקר עבודת. ל"ק,

 (b) רש"י ד"ה חחר וכו" עשרונים דכנגד כל"ל ותיבת כחמן נמחק: (נ) ד"ה הימנו וכו" אבל הכא שהחמץ מלמד על המנה מה שהוא אינו לומד: (ג) ד"ח המילואים וכו' הי' כו' . הם"ד ואח"כ מ"ה נזירות שמי המ"ד ולמ"כ מייה נדורות שמי ידות נולח (מלח לשני דדות ששה עשרונות דעשהה קבין שהן ששה עשרונות בי שנים ששה עשרונות בי שנים ממדות איים הם ן שנים הו למצה לני ידות הן ששרו שטרונות דביין בשלה עשרו בשלונות ושל שלפי עשרון כל"ל: (ד) ד"ה ולרבישת וכי ותליו לוכוכה ושל חמץ:

מוסף רש"י

שלמיו לרבות שלמי גזיר. למידת לחמי מודה לעשרת קבין ירושלמיות ולחלי לוג שמן ושיהיו באות עשר (דעיד עו. בבת"י).

רבינו גרשום

בינו גו שום בינה ברינה להדמ התיינה כתיכ " שניה בבירא אציג דכתים בשתי הלחם להדה הצינו עבול לגופה להדה הצינו עשהו להדם להדה למדנו עשהו להמץ. בהדיק שהה הלחם החיינה בשתי הלחם הודה: כד הלמד בהיקש הדחם עותד: כד הלמד בהיקש הדחם בבדיא אלים ווורה וכל בד בהיקש בדחם איבנו לא מתייב בהדיא אלים עותר בלים בהיקש בדחם בבדיא אלים בדוץ בבדוץ שצמו לא מתייב בהדיא אלים בבדיא אלים בהדיא אלים בהדים בהדיא אלים בהדים אלים בהדים אלים בהדים אלים בהדים בהדיא אלים בהדים בהדים בהדים אלים בהדים ב בחמץ תהיינה שתייודין. ומחד יוד יליף ומשום הכי לא הוי היקש: אלא למאן דאמר הוי היקש. היכי חוזר ומלמד: תביאו רבויא הוא לא הוה צריך למכתב גבי שתי הלחם והוי למכתב גבי שתי הלחם והוי כמאן דכתיב הכא לגבי לחמי תודה תביאו שכל מה שאתה [מביא] חביא כזה עשרון לחלה ומהימנו למד הכל ולא מדבר אחר לא הדו הקישא: אימא אנתא דמישחא. שמן וקרוש אנתא דמישחא. שמן וקרוש יינול בינו למד בינו למי יינול בינו למד שוויל יינול מינו למי יינול בינו למד שוויל בינו למי עגול כמין לחם היינו לחם שמן: וכי מה למדנו לבניו מיום המשחו אותו. כלומר מה קרבן חייבין בניו בשביל משיחת אביהן: מקיש חינוכו דכהן הדיוט להמשחו דכ"ג דכתן הדינט להמשחו דכ"ג להמשחו היינו מלואין: ומה המשחו דכ"ג להמשחו דכ"ג מורכת. דכת" מורככת חביאנה: אף חינוכו דכנה הדינטין דכה, הדינטין בניה הדינטין בניה. הדינטין שלון, וכחן הדינט בינו חונוכו היינו מלואין שלון, וכחן הדינט בינו חונוכו היינו מרוכת. הדינט בינו חונוכו היינו מינו מרוכת בלבד. והיינו בינו חונוכו היינו אורכתיות חבינות מונוכו היינו בינו חונוכו היינו היינו בינו חונוכו היינו בינו היינו היינו בינו היינו היינו מורכת היי בלבד (במנ׳) [מביא] חביתין

בער בעבר (בשה למה לחם שמן גמי. דעיקר מילואין רבוכה: המתקרב לעבודה תחילה מאחר שנמשח. אחת להמשחו בשמן ואחת לחינוכו: הא לא עבד עבודה מעולם כשהוא כהן להינה או להינוך תחלת עבודה מעולם. וא' לחינוכן אחת לחינוכו אחת להמשחו: שלמיו על הבה מה או להינוך לעשרת קבין ירושלמיר. שהן שתי ירות של מצה של תודה לפי שלא נאמר בנויר אא אחלות ורקיקין; ולרביעית שמן. לפי אותנה בא לעבודה וכאן בנויר שאין רבוכה דיו רביעית: יכול לכל מה שאמור בענין. הואיל והקיש שלמי נויר למצה של תודה יכול יקיש לכל ג' מינין של מצה ת"ל: מאי אלמורא. היאך ממעטו ממצוח: אמר רב פפא לדבר שנאמר בו מצוח. בתודה מקיש אותו והיינו חלות ורקיקין דכתיב מצוח אבל ברבוכה לא קאמי מצוח.